

се привеждахъ, гладѣхъ го съ ржка по шията, говорѣхъ му ласкави думи.

— Бѣлчо, Бѣлчо! — шепнѣхъ му азъ — карай напредъ, крачи по-скоро, отведи ме дома... Никога вече нѣма да те мжча, ще ти нося зобъ и сѣно, и прѣсна трева... само ме отведи дома...

А животното бѣше вдигнало глава и тревожно се вслушваше: ушитѣ му непрекъснато се движеха — едното напредъ, другото назадъ. Следѣхъ ги и трѣпнѣхъ при всѣко помръдване.

Отвреме на време вдигахъ дѣсница и напипвахъ въ джеба си твърдата хартия на свидетелството. Тамъ ли е? Ами ако съмъ го загубилъ! Ами ако никога не стигна дома и не мога да го покажа на мама и татко...

Но ето че коньтъ вдигна глава, напери уши напредъ, изцвили и ускори крачки. Вдигнахъ и азъ глава: далече въ мрака блещукаха свѣтлини, познахъ — нашето село. Коньтъ бѣше разбралъ, че приближаваме и самъ забърза нататъкъ.

Следъ нѣколко минути вече различавахъ овошкитѣ, двороветѣ и сгушенитѣ сгради. Навлѣзохъ, стигнахъ до нашата улица и коньтъ спрѣ предъ залостената порта.

Видѣха ме, отвориха. Татко ме посрещна и ми се скара, че съмъ закъснѣлъ толкова, но по думитѣ му разбрахъ, че и той се радва, че се връщамъ здравъ и читавъ.

Отъ кжщи излѣзе мама и ме посрещна почти разплакана. Всички помислили, че ме е сполетѣло нѣкакво нещастие. Но азъ се върнахъ и донесохъ едно чудно нѣщо: свидетелството!

Взеха го, видѣха го. Татко ме похвали, мама ме цѣлуна просълзена. Изредиха се и другитѣ.